

2. POES

‘Weet je wat we bedacht hebben,’ zegt mama, na het eten. ‘Dat er in de nieuwe tuin plaats is voor een dier. Jullie mogen samen een dier uitzoeken. Is dat niet leuk?’

‘Echt waar,’ vraagt Roos, ‘mogen we echt een dier zoeken?’ Ze springt op en neer van plezier.

‘Dan wil ik een duif, nee een hond, een kat.’

‘Een aap, een olifant, een giraffe!’ roept Lynn.

‘Een kikker!’ schreeuwt Roos. ‘O nee, een pyjamapaard.’

‘Dat is een zebra, suffie.’

Mama begint te lachen. ‘Denk er maar goed over na. Het dier moet wel in de tuin passen. Een olifant is veel te groot. Ik wil bomen in de tuin planten.’

‘En ik wil er stoelen en een tafel neerzetten. Om buiten te eten. En de krant te lezen,’ zegt papa.

‘Kom mee,’ zegt Lynn, ‘we gaan een dier zoeken.’ Ze trekt Roos mee naar buiten.

Aan de overkant op de stoep loopt een poes.

‘Ik wil die poes,’ zegt Roos. ‘Dat is handig wanneer we muizen hebben. En het is leuk als ze op mijn schoot komt zitten knorren.’

‘Spinnen.’

‘Ik hou niet van spinnen.’ Roos trekt een bang gezicht.

‘Dat knorren van een poes, heet spinnen, suffie.’

Paul Wolffs

‘O. Nou ik vind een poes gezellig, jij ook?’

‘Ik weet het nog niet,’ zegt Lynn.

‘Jij krijgt een groot bed, dus ik mag zeggen welk dier!’

‘Samen, heeft mama gezegd.’

Roos trekt zich niets van Lynn aan. ‘Poes, poes, poes poes,’ roept ze naar de overkant, ‘kom maar bij mij.’

De poes miauwt, maar ze komt niet.

‘Kom nou lieve poes, kom maar naar ons. Dan mag je mee naar het nieuwe huis.’

‘Die poes heeft al een huis. Het is de poes van de overburen,’ zegt Lynn.

‘Dan zoeken we wel een ander dier,’ zegt Roos. Ze kijkt naar boven, naar de boom die haar altijd goedendag wuift.

3. DUIF

‘Dinkie?’ roept ze. ‘Dinkie, waar ben je? Ik moet je wat vragen.’

‘Wie is Dinkie?’ vraagt Lynn

‘Dinkie is mijn duif. Ze komt ’s morgens op de rand van het dak zitten en dan...’ Roos denkt na over het geluid dat duiven maken. Dat heeft ze pas van mama geleerd. Was het roeken? Nee, het was koeren! ‘En dan koert Dinkie net zo lang tot ik wakker word,’ zegt Roos trots.

‘Gekkie, een duif is geen wekker, het is mama die jou wakker maakt.’

‘Nee hoor,’ zegt Roos, ‘ik weet het zeker, het is Dinkie. Ro-hoos, Ro-hoos, koert ze net zo lang tot de gordijnen open gaan. Dan vliegt ze weg.’

Lynn schudt haar hoofd. ‘Echt Roos, het is mama die Roo-hoos, Roo-hoos, roept.’

Roos kijkt weer naar boven, naar de zwaaiboom. ‘Dinkie, waar blijf je nou? Het is iets heel leuks wat ik je wil vragen!’

Er komt een grijze duif aangevlogen. ‘Zie je wel,’ zegt Roos, ‘daar is Dinkie al.’

De duif loopt naar het randje van de stoep.

Ze scharrelt wat met haar snavel in een hoopje zand. Roos loopt naar de duif toe. ‘Dinkie, luister,’ zegt ze, ‘wij gaan verhuizen en jij mag mee naar het nieuwe huis.’ Tik, tik doet de duif met haar snavel op de grond. Het is net alsof ze ja zegt met haar kopje. Roos en Lynn hebben het ook gezien.

‘Ze wil mee,’ juicht Roos. ‘Ja hè, Dinkie?’

Maar dan vliegt Dinkie weg. Roos kijkt haar na. Dinkie gaat niet naar de zwaaiboom, maar twee bomen verder gaat ze op een dikke tak zitten.

‘Zie je wel, Dinkie wil niet mee,’ zegt Lynn. ‘Dat komt goed uit, want ik wil geen duif. Ik wil een ander dier. Een dier dat niet wegvliegt.’

